

PAROCHIES DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 6 februari. H. Amandus.

17.00 u. Avondviering

Zondag 7 februari. Vijfde Zondag door het jaar.

11.15 u. Plechtige hoogmis .

Zaterdag 13 februari.

17.00 u. Avondviering

SINT-JOZEF

Er zijn nog geen Eucharistievieringen.

SINT ROCHUS

Zaterdag 6 februari. H. Amandus.

08.00 u. Ochtendviering.

18.00 u. Avondviering.

Zondag 7 februari. Vijfde Zondag door het jaar.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis.

Maandag 8 februari. H. Hiëronymus en H. Josephina Bakhita.

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 9 februari.

08.00 u. Ochtendviering

Woensdag 10 februari. H. Scholastica.

08.00 u. Ochtendviering

Donderdag 11 februari. O.L. Vrouw van Lourdes.

8.00 u. Ochtendviering

Vrijdag 12 februari.

08.00 u. Ochtendviering

Zaterdag 13 februari.

08.30 u. Ochtendviering

18.00 u. Avondviering

Zondag 14 februari. Zesde Zondag door het jaar.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis.

"Fortje 2", militair van weinig belang, maar drukte wel zijn stempel op de omgeving door de Krijgsdienstbaarheden.

Je kan je natuurlijk afvragen hoe is er in Gods naam in Deurne een fort gekomen? Daarvoor moeten we feitelijk terug in onze geschiedenis naar de periode van het ontstaan van België. Op 4 oktober 1830 werd de Belgische staat uitgeroepen. Maar Antwerpen bleef voor een deel in de handen van de Hollanders. Op 21 juli 1831 had Koning Leopold I zijn intrede in Brussel gedaan. Op 2 augustus 1831 vielen de Hollanders al België binnen en dat was niet om Leopold te feliciteren. Gelukkig was het Frans leger juist op tijd om het innemen van Brussel te verhinderen. Op 12 augustus trokken de Hollanders zich terug. Willem I weigerde echter de citadel van Antwerpen en de bezetting van de Schelde op te geven. Daardoor bleef Deurne in oorlogsatmosfeer leven en werd op haar grondgebied de aanval van de Fransen op Antwerpen voorbereid en moest men hier voor logement zorgen voor de troepen. Op 17 november 1832 vielen de Franse legers dan Antwerpen binnen en bevrijdden de stad van de Hollanders. Maar pas in 1833 was Deurne soldaten vrij. De zwakte bij de tiendaagse oorlog was de reden voor de regering om nieuwe militaire plannen te smeden. Men constateerde dat België buiten de Noordzee geen enkele natuurlijke bescherming had. Daarom werd gekozen om niet het ganse land militair te verdedigen, maar besloot men om politieke, economische en militaire redenen onder andere Antwerpen beter te beschermen. Die plannen hebben tientallen jaren Antwerpen beroerd. De stad moest het verdedigingsstelsel van ons land worden. Tot dan werd de stad beschermd door de Spaanse omwalling die in 1540 was gebouwd op de plaats van de huidige Leien. De eerste fase van het nieuwe plan was het bouwen van zeven kleine forten voor die omwalling, op een afstand van 1,5 tot 3 km en verspreid over een lengte van 5 km. Ze werden gebouwd tussen 1851 en 1853. En zo kreeg Deurne zijn fort. Deze forten waren nauwelijks voltooid of ze waren al overbodig omdat men tussen 1860 en 1864 acht nieuwe Brialmontforten bouwde, groter en meer vooruitgeschoven van de stad weg. Deze fortengordel liep van Wijnegem tot in Hoboken.

In 1867 plaatsten de inwoners van Deurne-Zuid een Sint-Rochuskapelleke aan de Waterbaan omdat ze relatief gespaard waren gebleven van de cholera-plaag van 1866-1867. Bij Sint-Rochus zocht men bescherming tegen besmettelijke ziekten. Zo zou later Sint-Rochus zijn naam geven aan kapel, kerk en parochie. In de periode rond 1885 waren de grenzen van Deurne-Zuid, in 't noorden de Herentalsche vaart, in 't oosten Wommelgem en Borsbeek, in 't zuiden Mortselsel en in 't westen Berchem. Er was in Deurne-Zuid geen kerk en school. Sommigen moesten dus meer dan een half uur gaan om die te bereiken. Wegens de slechte wegen en de barre weersomstandigheden in de winter was dat een hele opgave. Logisch dat de vraag naar kerk en school groot was. Uiteindelijk ging het ook over 1900 mensen, een derde van de totale bevolking van Deurne. De dorpen ontstonden vroeger meestal rond de kerk. Dat was in Deurne-Zuid niet het geval. Deurne-Zuid bestond uit de gehuchten, Silsburg, Boterlaar, Drie Koningen, Eksterlaar, Waasdonk, Gietschotel en Weversfabriek. Op 't Eksterlaar woonden de meeste mensen. Er leefden hier nog heel wat mensen van de landbouw maar er waren wel verschuivingen van graan en veeteelt naar tuinbouw, hovenierderij. De meest gespecialiseerde hoveniersbedrijven van Deurne lagen in 't zuid en vooral op het Eksterlaar. Men bevoorraadde de

mensen in de stad, ook met melk. De niet landbouwers gingen werken in de stad of omliggende gemeenten in hout en bouw, textiel en kleding en het wegvervoer. Het kerkhof van Borgerhout op Silsburg werd geopend op 23 april 1885. In die periode was er dus een "groene zone" met nauwelijks een huis tussen 't fortje en die kerkhofmuur. Rond het fortje was er een gebied van militaire erfdiensbaarheden. In november 1857 had de Minister van Oorlog alle bouwwerken in die zone verboden. Dus men kon geen huizen bouwen in dit gedeelte van Deurne-Zuid ondanks de behoefte eraan. Het ging over een oppervlakte van 300 ha. Later, in 1870, werd die zone versmald tot 250 m maar mocht men op de andere gronden toch nog niet bouwen met duurzame materialen, dus alleen maar houten huizen.

In 1885-1886 maakte men plannen op voor het bouwen van een kapel in Deurne-Zuid. Op 18 december 1886 gaf de Minister van Oorlog toelating voor het bouwen van een houten kapel aan de Herentalsche steenweg ter hoogte van de steenweg naar het Eksterlaar. (later de Sint-Rochusstraat) Ridder Gustaaf van Havre wou hiervoor grond verhuren aan de Commissie van de heilige Rochus. Op 18 december 1886 verleende de Minister van Oorlog toestemming om een houten hulpkerk te bouwen binnen de zone van de Antwerpse fortengordel. In 1888 werd er mis in gelezen. Op 30 mei 1889, verscheen het Koninklijk Besluit met de officiële erkenning van de Sint-Rochusparochie en op 24 juni werd Stanislas Vervoort de eerste pastoor. Maar al snel bleek de hulpkerk te klein. Men maakte plannen om een nieuwe volwaardige kerk te bouwen aan de steenweg naar het Eksterlaar. Maar ook hier strooide het fortje weer roet in het eten want men wou natuurlijk geen houten kerk. Op 10 oktober 1890 schreef baron De Tiège een brief aan het Ministerie van Oorlog om een kerk en een pastorie te mogen bouwen in duurzame materialen. Op 9 april 1891 kwam er een brief van het Aartsbisdom waarin gemeld werd dat het Ministerie van Oorlog toelating gaf om een stenen kerk te bouwen maar de pastorie moest gebouwd worden in brandbare materialen, dus hout. Dit was een uitzonderlijk voorrecht van Minister Generaal Brassine.

Maar hij legde wel een tijdsdruk op voor de bouw van één jaar. De eerste steen van de kerk werd gelegd op 31 augustus 1892 en op 18 juli 1893 werd in de kerk de eerste H. Mis opgedragen.

Men besloot dan maar met de bouw van de pastorie nog wat te wachten.

In 1893 vroeg het gemeentebestuur aan het Ministerie van Oorlog om twee pissijntjes te mogen plaatsen aan de kerk. "Het Ministerie had geen bezwaren tegen het plaatsen van deze nuttige voorwerpen."

In 1893-1894 werd het fortje uiteindelijk gedeclasseerd van alle erfdiensbaarheden. Alle verplichtingen werden opgeheven. Zo kon in 1894 onze pastorie toch in steen gebouwd worden. En kon er ook hier een dorpskern ontstaan rond de kerk. Het fortje zou tot 1920 zijn militaire functie blijven behouden.

"Over 't fortje zijn we nog niet uitgekapt."

Ward Wené.

EVEN BEZINNEN ...

Luisteren
Beluisteren.
Liefdevol aanwezig zijn
Er zijn met hart en ziel
Het gemis herkennen en erkennen.
Niet minimaliseren.
Niet afpakken.
Wachten en waken.
Eerbied hebben.
Het verdriet durven aanraken
En weer loslaten.
Laten gebeuren.
In de onmacht durven staan.
Geloven in het kunnen,
In de levenskracht van de ander.
Tijd maken.
Samen dingen doen.
Zich met elkaar verbinden.
Tekens van verbondenheid geven.
Pijn laten zijn.
het lijden samen dragen.
Nabijheid uitdrukken.
Met of zonder woorden.
Trouwe tochtgenoot zijn.
Voor elkaar zorgen.
hand en hart openhouden.
Meegaan in mededogen.
Troosten.

Claire vanden Abbeele

SINT-JOZEF

Handelingen van de Apostelen:

“In de naam van Jezus, gebruik je voeten”

Zoals je in het eerste nummer van deze jaargang al kon lezen, werd het eerste doosje “een zoen van God” kort voor Kerstmis afgeleverd aan onze onthaalmedewerkster Gaby door onze pastoor Fabio Teixeira de Souza. Ondertussen werden 40 doosjes verdeeld onder voorgangers, de bestuursleden van de parochiale verenigingen, lectoren, leden van de kerkraad, catechist Marleen en de schooldirectrice van Drakenhof bij wijze van nieuwjaar geschenkje. In het kader van het project Handelingen wil het vicariaat Antwerpen mee zorgen voor poëzie in ons leven. Zij maakten voor onze geloofsgemeenschappen 40 pakjes waarin twee kleine kaarsjes steken en enkele kaarten die verwijzen naar “kribbe, kruis en kracht” Deze kaartjes bieden de mogelijkheid tot eigen reflectie, tot nadenken over de kribbe, tot het kruis, tot de kracht”. Tot en met Pinksteren kunnen we hiermee op weg gaan en afhankelijk van de eventuele versoepelingen in de coronamaatregelen zullen we daar zo mogelijk in groep nog mee aan de slag gaan.

Afscheid

We vernamen het heengaan van Denise Tratsaert, echtgenote van Jan Biesmans.

Op de rouwbrief lazen we volgende tekst:

“Zoals een boot heel langzaam
achter de horizon verdwijnt
zo hebben wij de laatste jaren
stap voor stap
afscheid van je moeten nemen
wat blijft zijn onze herinneringen”

Op het gedachtenisprentje stond volgende bijhorende formulering:

“Na zon en storm en tegenwind
mocht je de zeilen strijken
je bootje ligt nu veilig aangemeerd
in de haven van eeuwigheid”

Zij werd geboren in Oostende op 12 mei 1926 en overleed in het WZC ter Bleeke in Malle op 31 december vorig jaar, gesterkt door het sacrament van de zieken.

Samen met haar echtgenoot en 4 kinderen woonden zij jarenlang in de Luchtvaartstraat. Ze was een graag geziene bewonderaar van de Kantorij Sint-Jozef en steeds trouw aanwezig op concerten en uitvoeringen. De lokale afdelingen van Okra en Samana waren heel tevreden met haar lidmaatschap. Het afscheid in de Sint-Laurentiuskerk van Oostmalle en de asbijzetting in het urnenveld op de begraafplaats aldaar vond in intieme kring plaats op vrijdag 8 januari 2021. Aan familie en vrienden bieden we namens onze parochiegemeenschap onze christelijke deelneming aan.

SINT-ROCHUS.

EVEN BEZINNEN ... MEN MOET

Men moet altijd
enigszins verdrietig zijn,
anders is men verloren.

Maar men moet
wel een beetje verloren zijn -
van het reddeloze soort -
anders zou
men alleen maar gelukkig zijn.

Toch moet men ook gelukkig zijn,
zo maar gelukkig kunnen zijn,
in alle staten van geluk, anders zou
men maar verdrietig zijn,
enigszins verdrietig,
altijd.

Toon Tellegen

WEES VOORZICHTIG EN BLIJF VOLHOUDEN ...

We kijken natuurlijk samen uit naar betere tijden!
Blijf volhouden!
We moeten elkaar daarin ook steunen!!!